

idømmes hans Følt. Deri ligger Forfælleren mellem denne Lov og Brænderiloven. Ingen Sofisme og ingen hazarderet Benægtelse vil kunne forandre den Kendsgerning, at her er en Forfællere og det en indgribende Forfællere. Den høitærede Minister læste op af Brænderilovens § 46, men kun det halve og glemte netop den Halvdelen, som det kommer an på. Der staaer følgende i § 46: „Bøder efter denne Lov tilsvares af Brænderivinsbrænderen, med mindre han tilvejebringer Sandshylighed for, at den strafbare Handling ikke kan tilregnes ham selv eller hans Følt“. Meningen hermed er den, at der ved de Straffebestemmelser, der findes i Lovene, er paalagt Bøder bl. a. for Handlinger, der kunde tænkes at ske, uden at enten Brænderivinsbrænderen eller hans Følt kunne gøres ansvarlig derved. Der er f. Eks. i § 12 givet en Forkrift om, at visse Kar ikke maa findes i Brænderierne, medmindre der er meddelt Tilladelse dertil, og hvis saadanne Kar findes, ifalder Brænderivinsbrænderen Bøde. Nu siger atskjaa § 46: hvis disse Kar findes, uden at Brænderivinsbrænderen eller hans Følt ere skyldige dertil, ifalder han ikke Straf. Det var den Halvdelen, som Ministeren læste op. Saa følger imidlertid Paragraffen yderligere til: „For Delagtighed i den ulovlige Handling bøder Brænderivinsbrænderens Følt desuden hver for sig 1/6 af den for Overtrædelserne foreskrevne Bøde“. Punktum. Ikke mere. Derimod i Skatteforslaget staaer der den samme Bestemmelse om, at Bryggerens Følt desuden betale 1/6, og saa staaer der yderligere dette, at Ejeren skal svare til disse Bøder, naar Føltene ikke kunne betale dem. Det er Forfælleren. Jeg gentager, ingen Sofisme og ingen not saa eftertryktelig fremsat Benægtelse forandrer Sandheden heraf. Den ærede Finansminister var, hvad man nok kan forestille sig, at en Finansminister og Overøkonomkontrollør og Overøkonominsmand maa være, ganske tilfreds med de meget strænge Straffebestemmelser, der findes i Lovene. Det er saa ubmærket vel forstaaeligt, og at Finansministeren formaar at troste sig med, at jo strængere Straffen er, desto mere Sandshylighed er der for at stræmme Følt fra at begaa det forbudte, er noget, jeg ikke undrer mig over. Men det er jo to Parter i denne Sag. Der er den Part, der giver Bryglene, og den, der skal have Bryglene.

Om det ogsaa er meget behageligt for Finansministeren, som staaer med Krabatten, at have Lov til at bruge den ligesaa galt, han vil, saa er det derimod mindre behageligt for den, som skal have af Mester Erik. Men vi give ikke Lovene alene for, at de skulle være Finansministeren og Toldbestyrrelsen behagelige, men ogsaa for, at de i noget Maal skulle være Borgerne behagelige. Det kan med nogen Billighed førdres, at der er et rimeligt Forhold imellem Forseelsen, der begaaes, og Straffen, der paalægges. Ganste vist kan man sige, at Følt, som handle med det Forset at begaa Besvigelser og bedrage Statskassen, maa tage Skade for Hjemgæld og maa finde sig i at blive klapet ordentlig af; men der er ingen Mening i, at Smaaforseelser, rene Lagtomheder og Fejtagelser skulle straffes saa ubarmhjertigt og blodig, som Følgen vil blive efter denne Lovs Bestemmelser. — Den høitærede Finansminister siger, at de, hvem Straffebestemmelserne og hele Kontrollen overhovedet ville komme til at genere, er dem, der ville søge at omgaa eller undgaa Skatten, men at de, der ikke have denne Hensigt, kunne tage sig det ganske rolig, de ville ikke føle nogen Uvæng. Men i denne Betragtning er der en stor Misforstaaelse. Hvem er det, der ikke vil søge at omgaa eller undgaa Skatten? Det er dem, der uden videre sige: Jeg betaler Skat af alt det Øl, jeg producerer; jeg laver ikke noget som helst andet end skattepligtigt Øl. De, der sige dette, kunne ganske vist være forholdsvis rolige; saafremt de ikke gøre noget ligefrem bedragerisk, vil Kontrollen vel næppe ligefrem lægge an på at genere dem. Men det er ikke Bryggerens Sag at lave Øl for at komme til at betale Skat deraf. Efter Ministerens Mening søge de at omgaa og undgaa Lovene og Lovens Hensigt, naar de lave et Produkt, der ikke er skattepligtigt. Men det er en fuldstændig ærlig og tilladelig Sag at lave den Slags Øl. Det er ikke Bryggerens Sag at stille deres Industri til Disposition for det Formaal at skaffe Statskassen Indtægter, og det er ikke deres Opgave at affære Forbrugerne fra at faa et Produkt, der er godt og kan leveres billig, fordi det er skattefrit. Men det er for disse Bryggere, der ville lave skattefrit Øl — hvad der dog sandelig er en tilladelig Ting — at Kontrollen vil blive